

Ђорђе Бојојевић

ТРИ ПЕСМЕ

ПРОЛЕЋЕ

Диван је ово дан: цвеће, пчеле, пролеће.
На први поглед сјајна, joie de vivre прича;
све звери на земљи и под небом, летеће,
оштре своје зубе, као код Дејвида Линча,

где, у првом кадру, све је божанствено,
насмејан ватрогасац комшијама се јави,
а доле, испод свега, подмукло и скривено,
људским се увом госте гладни црви у трави.

И шта, да мислим: све је у потпуном реду,
а видех – иза лепоте крије се царство трулежи?
Пусти ме, грозни свете, за себе ме не вежи!
Деца у школи троше зелену и плаву креду,

како би улепшала празнину страшне штете,
и спремила се за зло што ће их задесити,
али ја нећу бити у тој празнини, свете,
јер мене уплашеног не можеш преварити.

ПАД

Дошли су до зида нашег Светог града,
који ће од сутра њима бити свети,
а нас више никад, ни зими ни лети,
овде бити неће. Наше Царство пада.

Све су наше славне науке пропале.
Биће то реприза једне синегдохе,
и с нашом пропашћу тужни крај Епохе
када нас освоје ове гладне але.

А време је курвар, све ће да избрише.
Помоћи нам неће ни сила божија.
После нас ће они бити Империја,
која смо ми били, али никад више.

КРАЈ

Поново шушти лишће брестова и топола.
У мени све је тупо и тужно до бесмисла...
Када би барем једна улица опет покисла?
Узалуд, све је густо, лепљиво, као смола.

И већ се назире крај; могу ли против њега?
Можда ћу одговор наћи тек када све прође,
ненадано, и мене када почне да глође
живот препун белине, а сасвим лишен снега.

Поново шушти лишће; ко би се томе надао?
Птице, одане југу, сад се са светом сусрећу,
али ја сам још давно свему рекао – нећу!
И са том једном речју за сва времена страдао.